

32003D0564

L 192/23

DZIENNIK URZĘDOWY UNII EUROPEJSKIEJ

31.7.2003

DECYZJA KOMISJI
z dnia 28 lipca 2003 r.
w sprawie stosowania dyrektywy Rady 72/166/EWG w odniesieniu do kontrolowania ubezpieczenia od
odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych

(notyfikowana jako dokument nr C(2003) 2626)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2003/564/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 72/166/WE z dnia 24 kwietnia 1972 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczania od takiej odpowiedzialności ⁽¹⁾, ostatnio zmienioną dyrektywą 90/232/EWG ⁽²⁾, w szczególności jej art. 2 ust. 2 oraz art. 7 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Związki między krajowymi biurami ubezpieczeniowymi Państw Członkowskich, określone w art. 1 ust. 3 dyrektywy 72/166/EWG (zwanymi dalej „biurami”), oraz biurami Republiki Czeskiej, Węgier, Norwegii, Słowacji i Szwajcarii regulowane były umowami uzupełniającymi do jednolitej umowy w sprawie systemu Zielonej Karty pomiędzy krajowymi biurami ubezpieczeniowymi z dnia 2 listopada 1951 r. (umowy uzupełniające). Umowy uzupełniające przewidywały praktyczne uzgodnienia mające na celu zniesienie kontroli ubezpieczeń w przypadku pojazdów mających stałe miejsce postoju na terytorium wszystkich wymienionych państw.
- (2) Komisja przyjęła następnie decyzje nakładające obowiązek na każde Państwo Członkowskie, zgodnie z dyrektywą 72/166/EWG, powstrzymania się od kontrolowania ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej w odniesieniu do pojazdów mających stałe miejsce postoju w innym Państwie Członkowskim lub na terytorium wyżej wymienionych państw trzecich oraz które są przedmiotem umów uzupełniających.

- (3) Krajowe biura ubezpieczeniowe dokonały przeglądu i ujednolicienia tekstów umów uzupełniających i zastąpiły je pojedynczą umową (zwaną dalej „wielostronną umową gwarancyjną”), która została podpisana dnia 15 marca 1991 r. zgodnie z zasadami ustanowionymi w art. 2 ust. 2 dyrektywy 72/166/EWG. Ta wielostronna umowa gwarancyjna została dołączona do decyzji Komisji 91/323/EWG ⁽³⁾.
- (4) Komisja przyjęła następnie decyzje 93/43/EWG ⁽⁴⁾, 97/828/WE ⁽⁵⁾, 99/103/WE ⁽⁶⁾ i 2001/160/WE ⁽⁷⁾ nakładające obowiązek na każde Państwo Członkowskie, zgodnie z dyrektywą 72/166/EWG, powstrzymania się od kontrolowania ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej pojazdów mających stałe miejsce postoju w innym Państwie Członkowskim lub na terytorium, odpowiednio, Islandii, Słowenii, Chorwacji i Cypru.
- (5) Umowa między krajowymi biurami ubezpieczeniowymi Państw Członkowskich Europejskiego Obszaru Gospodarczego oraz innych państw stowarzyszonych została zawarta dnia 30 maja 2002 r. w Rethymno (Kreta), zgodnie z zasadami ustanowionymi w art. 2 ust. 2 dyrektywy 72/166/EWG. Dodatek pierwszy do tej umowy łączy wszystkie przepisy jednolitej umowy między biurami oraz wielostronnej umowy gwarancyjnej w jednolity dokument (przepisy wewnętrzne). Te przepisy wewnętrzne zastępują dwie poprzednio wymienione umowy od dnia 1 sierpnia 2003 r.
- (6) Dlatego decyzje 91/323/EWG, 93/43/EWG, 97/828/WE, 99/103/WE i 2001/160/WE powinny zostać uchylone z dniem 1 sierpnia 2003 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. L 103 z 2.5.1972, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 129 z 19.5.1990, str. 33.

⁽³⁾ Dz.U. L 177 z 5.7.1991, str. 25.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 16 z 25.1.1993, str. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 343 z 13.12.1997, str. 25.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 33 z 6.2.1999, str. 25.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 57 z 27.2.2001, str. 56.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 3

Państwa Członkowskie niezwłocznie powiadamiają Komisję o środkach przyjętych w celu zastosowania niniejszej decyzji.

Artykuł 1

Od dnia 1 sierpnia 2003 r., każde Państwo Członkowskie powstrzymuje się od kontroli ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej pojazdów mających stałe miejsce postoju w innym Państwie Członkowskim lub na terytorium Republiki Czeskiej, Chorwacji, Cypru, Węgier, Islandii, Norwegii, Słowacji, Słowenii i Szwajcarii, które są przedmiotem umowy z dnia 30 maja 2002 r. między krajowymi biurami ubezpieczeniowymi Państw Członkowskich Europejskiego Obszaru Gospodarczego oraz innych państw stowarzyszonych, dołączonego jako Dodatek do Załącznika do niniejszej decyzji.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 28 lipca 2003 r.

Artykuł 2

Decyzje 91/323/EWG, 93/43/EWG, 97/828/WE, 99/103/WE i 2001/160/WE tracą moc z dniem 1 sierpnia 2003 r.

W imieniu Komisji

Frederik BOLKESTEIN

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

DODATEK

Umowa między krajowymi biurami ubezpieczeniowymi Państw Członkowskich Europejskiego Obszaru Gospodarczego oraz innych państw stowarzyszonych

PREAMBUŁA

uwzględniając dyrektywę Rady 72/166/EWG z dnia 24 kwietnia 1972 r. (pierwsza dyrektywa odnosząca się do ubezpieczeń komunikacyjnych), która przewiduje, że krajowe biura ubezpieczeniowe Państw Członkowskich zawierają między sobą umowę, na mocy której każde krajowe biuro ubezpieczeniowe gwarantuje zaspokajanie roszczeń występujących na jego terytorium i spowodowanych ruchem pojazdów mających stałe miejsce postoju na terytorium innego Państwa Członkowskiego, niezależnie od tego, czy takie pojazdy są ubezpieczone, zgodnie z wymogami jego prawa krajowego w sprawie ubezpieczenia obowiązkowego,

uwzględniając fakt, że wyżej wymieniona dyrektywa przewiduje, że pojazdy mające stałe miejsce postoju w państwie trzecim traktowane są jak pojazdy mające stałe miejsce postoju we Wspólnocie, jeżeli krajowe biura ubezpieczeniowe wszystkich Państw Członkowskich oddzielnie zagwarantują – każde zgodnie z przepisami własnego prawa krajowego dotyczącego ubezpieczenia obowiązkowego – zaspokojenie roszczeń w odniesieniu do wypadków zachodzących na ich terytorium spowodowanych ruchem tych pojazdów,

uwzględniając fakt, że w zastosowaniu niniejszych przepisów krajowe biura ubezpieczeniowe Państw Członkowskich oraz krajowe biura ubezpieczeniowe państw trzecich zawarły kilka umów, mających na celu wykonanie przepisów dyrektywy oraz biura te następnie podjęły decyzję o zastąpieniu ich jedną umową, znaną jako wielostronna umowa gwarancyjna między krajowymi biurami ubezpieczeniowymi podpisana w Madrycie w dniu 15 marca 1991 r.,

uwzględniając fakt, że na zgromadzeniu ogólnym zwołanym w Rethymno (Kreta) w dniu 30 maja 2002 r., Rada Biur podjęła decyzję o włączeniu wszystkich przepisów jednolitej umowy między biurami oraz wielostronnej umowy gwarancyjnej między krajowymi biurami ubezpieczeniowymi regulujących relacje między biurami w jednolity dokument, znany jako przepisy wewnętrzne,

Niżej podpisane biura zawarły niniejszą umowę:

Artykuł 1

Niżej podpisane biura zobowiązują się, w ramach wzajemnych stosunków, do przestrzegania przepisów bezwzględnie obowiązujących, a także przepisów nieobowiązkowych sekcji II i III przepisów wewnętrznych, gdzie sytuacja tego wymaga, przyjętych przez Radę Biur w dniu 30 maja 2002 r., których kopia została dodana do niniejszej umowy – dodatek 1.

Artykuł 2

Niżej podpisane biura przyznają wzajemne upoważnienie, w imieniu swoim i ich członków, innym biurom sygnatariuszom do polubownego zaspokajania wszelkich roszczeń oraz do przyjęcia trybu jakiegokolwiek postępowania sądowego lub pozasądowego, który może doprowadzić do wypłacenia odszkodowania wynikającego z wypadków, w ramach i w celu tych przepisów wewnętrznych.

Artykuł 3

Zobowiązanie określone w art. 1 wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2003 r., z którym to dniem zastępuje jednolitą umowę między biurami oraz wielostronną umowę gwarancyjną między krajowymi biurami ubezpieczeniowymi obecnie wiążące sygnatariuszy niniejszej umowy.

Artykuł 4

Niniejsza umowa została zawarta na czas nieokreślony. Jednakże każde biuro sygnatariusz może podjąć decyzję o odstąpieniu od niniejszej umowy poprzez przekazanie powiadomienia na piśmie o podjęciu takiej decyzji do sekretarza generalnego Rady Biur, który ze swej strony, niezwłocznie informuje o tym inne biura sygnatariuszy oraz Komisję Unii Europejskiej. Takie odstąpienie staje się skuteczne z chwilą upływu dwunastomiesięcznego okresu od daty przekazania takiego powiadomienia. Zainteresowane biuro sygnatariusz pozostaje odpowiedzialne na mocy niniejszej umowy i jego załączników, za uregulowanie wszelkich żądań zwrotu odnoszących się do zaspokajania roszczeń wynikających z wypadków, które miały miejsce do chwili wygaśnięcia okresu określonego powyżej.

Artykuł 5

Niniejsza umowa została zawarta między niżej wymienionymi biurami sygnatariuszami, w odniesieniu do terytoriów pozostających w ich kompetencji, w trzech egzemplarzach w każdym z języków: angielskim i francuskim.

Jeden egzemplarz, w każdym z dwóch języków zostaje złożony odpowiednio do sekretariatu Rady Biur, sekretariatu generalnego Comité Européen des Assurances oraz Komisji Unii Europejskiej.

Sekretarz generalny Rady Biur przekazuje do każdego biura sygnatariusza poświadczony kopie niniejszej umowy.

Podpisano w Rethymno (Kreta), w dniu 30 maja 2002 r.

Austria, w imieniu Verband der Versicherungsunternehmen Österreichs: Günter Albrecht, Secretary & Manager

Belgia, w imieniu Bureau Belge des Assureurs Automobiles: Alain Pire, Directeur-Secrétaire Général

Szwajcaria (oraz Lichtenstein), w imieniu Swiss National Bureau of Insurance: Martin Metzler, Prezes

Cypr, w imieniu Motor Insurers Fund: Aristos Pissiris, Prezes oraz Andreas Charalambides, Manager/Secretary

Republika Czeska, w imieniu Česká Kancelár Pojistitelu: Jakub Hradec, Chief Executive

Niemcy, w imieniu Deutsches Büro Grüne Karte e.V.: Ulf Lemor, Managing Director

Dania (oraz Wyspy Owcze), w imieniu Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring: Steen Leth Jeppesen, Managing Director

Hiszpania, w imieniu Oficina Española de Aseguradores de Automóviles: José Ignacio Lillo Cebrián, Prezes

Francja, w imieniu Bureau Central Français: Alain Bouchon, Prezes

Finlandia, w imieniu Liikennevakuutuskeskus: Olli Latola, Prezes Zarządu oraz Ulla Niku-Koskinen, Managing Director

Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Wyspy Normandzkie, Gibraltar oraz Wyspa Man, w imieniu Motor Insurers Bureau: James Read, Chief Executive

Grecja, w imieniu Motor Insurer's Bureau: Michael Psalidas, Chairman and George Tzanis, Secretary-General

Węgry, w imieniu Hungarian Motor Insurance Bureau: István Ragályi, Managing Director

Chorwacja, w imieniu Hrvatski Ured Za Osiguranje: Ante Lui, General Manager

Włochy (oraz Republika San Marino i Państwo Watykan), w imieniu Ufficio Centrale Italiano (UCI): Raffaele Pellino, Prezes

Irlandia, w imieniu Motor Insurers Bureau: Michael Halligan, Chief Executive

Islandia, w imieniu Alþjóðlegar Bjezelireidatryggingar á Íslandi: Sigmar Ármannsson, Managing Director

Luksemburg, w imieniu Bureau Luxembourgeois des Assureurs: Paul Hammelmann, Secretary-General

Norwegia, w imieniu Trafikkforsikringsforeningen: Jan Gunnar Knudsen, D Managing Director

Niderlandy, w imieniu Nederlands Bureau de Motorrijtuigverzekeraar: Frank Robertson, Chairman

Portugalia, w imieniu Gabinete Português de Carta Verde GPCV: Maria José Mesquita, Vice Chairman and Antonio Lourenço, Vogel

Szwecja, w imieniu Trafikförsäkringsföreningen: Ulf Blomgren, Managing Director

Słowacja, w imieniu Slovenská kancelária poisťovní: Imrich Fekete, Chairman oraz Lydia Blaeková, Chief Executive

Słowenia, w imieniu Slovensko Zavarovalno Zdrunenje, GIZ: Tjaša Korbar, Head of the Green Card Bureau (w imieniu Mirko Kalua, Director)

DODATEK 1

PRZEPISY WEWNĘTRZNE RADY BIUR

Preambuła

- (1) W 1949 r. grupa robocza ds. transportu drogowego Komitetu Transportu Wewnętrznego Europejskiej Komisji Gospodarczej Narodów Zjednoczonych przesłała do Rządów Państw Członkowskich zalecenie ⁽¹⁾ wzywające je do poproszenia ubezpieczycieli pokrywających ryzyko odpowiedzialności strony trzeciej w odniesieniu do ruchu pojazdów o zawarcie umów w celu ustanowienia jednolitych i praktycznych przepisów mających na celu umożliwienie kierującym pojazdami wykupywania zadowalającego ubezpieczenia przy wjeździe do krajów, gdzie ubezpieczenie od takiego ryzyka jest obowiązkowe.
- (2) To zalecenie stwierdzało, że wprowadzenie jednolitego dokumentu ubezpieczenia byłoby najlepszym sposobem osiągnięcia tego celu i określiłoby podstawowe zasady umów, jakie mają być zawierane między ubezpieczycielami w różnych krajach.
- (3) Umowa między biurami, której tekst został przyjęty w listopadzie 1951 r. przez przedstawicieli ubezpieczycieli w Państwach, które w tym czasie pozytywnie odpowiedziały na zalecenie, stworzyła podstawę stosunków między tymi ubezpieczycielami.
- (4) Mając na uwadze, że:
 - a) celem systemu, znanego powszechnie jako system Zielonej Karty, było ułatwienie międzynarodowego ruchu pojazdów mechanicznych poprzez umożliwienie posiadania ubezpieczenia od ryzyka odpowiedzialności strony trzeciej w związku z ich ruchem w celu spełnienia kryteriów nałożonych przez odwiedzany kraj oraz, w przypadku wypadków, zagwarantowanie odszkodowania dla poszkodowanych stron zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi i wykonawczymi;
 - b) karta międzynarodowego ubezpieczenia komunikacyjnego (Zielona Karta), która jest oficjalnie uznawana przez władze centralne państwa przyjmującego zalecenie Narodów Zjednoczonych, jest dowodem w każdym odwiedzanym kraju, posiadania obowiązkowego ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej w związku z ruchem pojazdu mechanicznego w niej opisanego;
 - c) w każdym uczestniczącym Państwie utworzono i oficjalnie zatwierdzono krajowe biuro mające na celu udzielenie podwójnej gwarancji dla:
 - jego władz, dotyczącą tego, że zagraniczny ubezpieczyciel będzie przestrzegał prawa stosowanego w tym kraju oraz, że wypłaci odszkodowanie poszkodowanym stronom w jego granicach,
 - biura odwiedzanego kraju o zobowiązaniu ubezpieczyciela będącego członkiem, ubezpieczającym odpowiedzialność strony trzeciej w związku z ruchem pojazdu uczestniczącego w wypadku;
 - d) na skutek tego podwójnego upoważnienia nie nastawionego na przynoszenie dochodu, każde biuro ma obowiązek posiadać własną niezależną strukturę finansową opartą na solidarnym zobowiązaniu ubezpieczycieli, którzy otrzymali zezwolenie na zawieranie obowiązkowego ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych, działających na jego rynku krajowym, co pozwala mu wypełniać zobowiązania wynikające z umów pomiędzy tym biurem a innymi biurami.
- (5) Mając na uwadze, że:
 - a) niektóre Państwa w celu dalszego ułatwiania międzynarodowego ruchu drogowego, zniosły kontrolę Zielonej Karty na swoich granicach na mocy umów podpisanych przez ich właściwe biura, opartą głównie na rejestracji pojazdu;
 - b) w swojej dyrektywie z dnia 24 kwietnia 1972 r. ⁽²⁾ Rada Unii Europejskiej zaproponowała biurom Państw Członkowskich zawarcie takiej umowy, znanego później jako uzupełniająca umowa między biurami, która została podpisana w dniu 16 października 1972 r.;
 - c) kolejne umowy, oparte na tych samych zasadach, umożliwiły biurom innych krajów uzyskanie członkostwa, a umowy takie zostały następnie zebrane w jednolity dokument podpisany w dniu 15 marca 1991 r. nazwany wielostronną umową gwarancyjną.
- (6) Obecnie, pożądane jest włączenie wszystkich przepisów dotyczących relacji między biurami do jednolitego dokumentu, Rada Biur, podczas swojego zgromadzenia ogólnego, które zebrało się w Rethymno (Kreta) w dniu 30 maja 2002 r. przyjęła niniejsze przepisy wewnętrzne.

⁽¹⁾ Zalecenie nr 5 przyjęte w styczniu 1949 r., zastąpione przez załącznik 2 ujednoliconej rezolucji w sprawie ułatwienia transportu drogowego przyjętej przez grupę roboczą do spraw transportu drogowego Komitetu Transportu Wewnętrznego Europejskiej Komisji Gospodarczej Narodów Zjednoczonych, której tekst znajduje się w dodatku I.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 72/166/EWG z dnia 24 kwietnia 1972 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych, oraz kontroli obowiązków ubezpieczania od takiej odpowiedzialności, której tekst znajduje się w dodatku 2.

SEKCJA I

OGÓLNE ZASADY (PRZEPISY BEZWZGLĘDNI OBOWIĄZUJĄCE)

Artykuł 1

Cel

Celem niniejszych przepisów wewnętrznych jest regulowanie wzajemnych stosunków między krajowymi biurami ubezpieczeniowymi i w ten sposób stosowanie przepisów zalecenia nr 5 przyjętego w dniu 25 stycznia 1949 r. przez Grupę Roboczą ds. Transportu Drogowego Komitetu Transportu Wewnętrznego Europejskiej Komisji Gospodarczej Narodów Zjednoczonych, zastąpionego załącznikiem II ujednoliconej rezolucji w sprawie ułatwienia transportu drogowego (RE4) przyjętym przez grupę roboczą na jej 74 posiedzeniu, które odbyło się w dniach 25–29 czerwca 1984 r., w jego obecnej wersji (zwanym dalej zaleceniem nr 5).

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszych przepisów wewnętrznych następujące terminy i wyrażenia mają znaczenie przypisane im poniżej i żadne inne:

1. „krajowe biuro ubezpieczeniowe” (zwane dalej biurem): oznacza organizację zawodową, która jest członkiem Rady Biur i która jest ustanowiona w kraju, w którym ma swą siedzibę, zgodnie zaleceniem nr 5;
2. „ubezpieczyciel”: oznacza każde przedsiębiorstwo, które otrzymało zezwolenie na prowadzenie działalności polegającej na obowiązkowym ubezpieczaniu strony trzeciej od odpowiedzialności cywilnej w związku z ruchem pojazdów mechanicznych;
3. „członek”: oznacza każdego ubezpieczyciela, który jest członkiem biura;
4. „korespondent”: oznacza każdego ubezpieczyciela lub inną osobę wyznaczoną przez jednego lub więcej ubezpieczycieli za zgodą biura kraju, w którym wymieniona osoba prowadzi działalność, do rozpatrywania i zaspokajania roszczeń wynikających z wypadków, w których uczestniczyły pojazdy, na które przedmiotowy ubezpieczyciel lub ubezpieczyciele wystawili polisę ubezpieczeniową i które zdarzyły się w tym kraju;
5. „pojazd”: oznacza każdy pojazd mechaniczny przeznaczony do podróżowania lądem oraz napędzany siłą mechaniczną, nie jeżdżący po szynach, oraz każda przyczepa zespólna lub nie, ale tylko w przypadku gdy pojazd mechaniczny lub przyczepa jest przedmiotem ubezpieczenia obowiązkowego w kraju jego użytkowania;
6. „wypadek”: oznacza każde zdarzenie powodujące stratę lub szkodę, które może, na mocy prawa kraju, w którym miało miejsce, wchodzić w zakres obowiązkowego ubezpieczenia strony trzeciej od odpowiedzialności cywilnej w związku z użytkowaniem pojazdu;
7. „strona poszkodowana”: oznacza każdą osobę uprawnioną do roszczenia o odszkodowanie w odniesieniu do każdej straty lub szkody spowodowanej przez pojazd;
8. „roszczenie”: oznacza każde jedno lub więcej roszczeń o odszkodowanie przedstawionych przez stronę poszkodowaną i wynikających z tego samego wypadku;
9. „polisa ubezpieczeniowa”: oznacza umowę obowiązkowego ubezpieczenia wydaną przez członka pokrywającą odpowiedzialność cywilną w związku z ruchem pojazdu;
10. „ubezpieczony”: oznacza każdą osobę, której odpowiedzialność wobec strony trzeciej objęta jest polisą ubezpieczeniową;
11. „Zielona Karta”: oznacza międzynarodowy certyfikat ubezpieczenia komunikacyjnego zgodny z którymkolwiek z wzorów zatwierdzonych przez Radę Biur;
12. „Rada Biur”: oznacza organ, którego członkami muszą być wszystkie biura, a który jest odpowiedzialny za zarządzanie i działanie międzynarodowego systemu ubezpieczenia pojazdów od odpowiedzialności cywilnej (znanego jako system Zielonej Karty).

Artykuł 3

Rozpatrywanie roszczeń

1. W przypadku gdy biuro zostało poinformowane o wypadku, który zdarzył się na terytorium kraju pozostającego w jego kompetencji, w którym uczestniczył pojazd z innego kraju, przechodzi ono, bez oczekiwania na formalne roszczenie, do zbadania okoliczności wypadku. Biuro możliwie najszybciej zawiadamia o każdym takim wypadku ubezpieczyciela, który wydał Zieloną Kartę lub polisę ubezpieczeniową lub, jeżeli właściwe, zawiadamia zainteresowane biuro. Każde zaniechanie zawiadomienia nie świadczy jednakże przeciw niemu.

Jeżeli, w toku tego dochodzenia, biuro stwierdzi, że ubezpieczyciel pojazdu uczestniczącego w wypadku jest zidentyfikowany, oraz że korespondent tego ubezpieczyciela został zatwierdzony zgodnie z przepisami art. 4, przesyła tę informację niezwłocznie do korespondenta w celu podjęcia dalszego działania.

2. Z chwilą otrzymania roszczenia wynikającego z wypadku w okolicznościach opisanych powyżej, jeżeli korespondent ubezpieczyciela został zatwierdzony, biuro przesyła roszczenie niezwłocznie do korespondenta, aby mogło być ono rozpatrzone i zaspokojone zgodnie z przepisami art. 4. Jeżeli nie ma zatwierdzonego korespondenta, biuro przekazuje niezwłocznie zawiadomienie ubezpieczycielowi, który wydał Zieloną Kartę lub polisę ubezpieczeniową lub, jeżeli właściwe, do zainteresowanego biura o tym, że otrzymało ono roszczenie i zapewni jego rozpatrzenie, lub zorganizuje jego rozpatrzenie przez przedstawiciela, o którego tożsamości również powiadamia się.

3. Biuro jest upoważnione do zaspokojenia każdego roszczenia polubownie lub do przyjęcia trybu postępowania sądowego lub pozasądowego prowadzącego do wypłacenia odszkodowania.

4. Wszelkie roszczenia są rozpatrywane przez biuro w pełni niezależnie, zgodnie z przepisami ustawowymi i wykonawczymi stosowanymi w kraju wypadku odnoszącymi się do odpowiedzialności, odszkodowania dla stron poszkodowanych oraz ubezpieczenia obowiązkowego w najlepszym interesie ubezpieczyciela, który wystawił Zieloną Kartę lub polisę ubezpieczeniową lub, jeżeli właściwe, zainteresowanego biura.

Biuro ma wyłączne kompetencje w zakresie wszelkich spraw dotyczących interpretacji prawa stosowanego w kraju wypadku (nawet, jeżeli odnosi się do przepisów prawa stosowanego w innym kraju) oraz do zaspokojenia roszczenia. Z zastrzeżeniem ostatniego przepisu, biuro, na wyraźne żądanie, informuje zainteresowane biuro lub ubezpieczyciela, przed podjęciem ostatecznej decyzji.

5. Jeżeli przewidywane zaspokojenie roszczenia przekracza warunki lub ograniczenia stosowane na mocy prawa dotyczącego obowiązkowego ubezpieczenia komunikacyjnego od odpowiedzialności cywilnej obowiązującego w kraju wypadku, o ile jest ono pokryte na mocy polisy ubezpieczeniowej, biuro zasięga opinii ubezpieczyciela w odniesieniu do tej części roszczenia, która przekracza te warunki lub ograniczenia. Zgoda takiego ubezpieczyciela nie jest wymagana, jeżeli obowiązujące prawo nakłada na biuro obowiązek uwzględnienia gwarancji umownych przekraczających takie ograniczenia i warunki przewidziane prawem odnoszącym się do ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych w kraju wypadku.

6. Biuro nie może z własnej woli lub bez pisemnej zgody zainteresowanego ubezpieczyciela lub Biura, powierzyć roszczenia jakemukolwiek przedstawicielowi, który jest nim finansowo zainteresowany z tytułu jakiegokolwiek zobowiązania umownego. Jeżeli to uczyni, bez wspomnianej zgody, jego prawo do zwrotu zostanie ograniczone do połowy kwoty możliwej do odzyskania w innym przypadku.

Artykuł 4

Korespondenci

1. Z zastrzeżeniem wszelkich innych umów wiążących dane biuro wobec innych biur i/lub jakichkolwiek krajowych przepisów ustawowych i wykonawczych, każde biuro określa warunki, na mocy których przyznaje, odmawia lub wycofuje swoje zatwierdzenie dla korespondentów posiadających siedzibę w kraju pozostającym w jego kompetencji.

Jednakże takie zatwierdzenie przyznawane jest automatycznie w przypadku wniosku w imieniu członka innego biura dla każdego zakładu tego członka w kraju biura otrzymującego wniosek pod warunkiem że taki zakład posiada zezwolenie do zawierania umów ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych.

2. Biura w Państwach Członkowskich Europejskiego Obszaru Gospodarczego zobowiązują się przy otrzymaniu takiego wniosku, do zatwierdzenia jako korespondentów w ich krajach przedstawicieli do spraw roszczeń już wyznaczonych przez ubezpieczycieli pozostałych Państw Członkowskich zgodnie z dyrektywą 2000/26/WE. Takie zatwierdzenie nie może zostać cofnięte do czasu, gdy zainteresowany korespondent jest uprawnionym przedstawicielem do spraw roszczeń na mocy wymienionej dyrektywy, o ile nie jest to poważnym naruszeniem jego obowiązków na mocy niniejszego artykułu.

3. Tylko biuro jest upoważnione, na prośbę jednego z jego członków, do wysłania do innego biura wniosku o zatwierdzenie korespondenta posiadającego siedzibę w kraju tego biura. Wniosek ten jest wysyłany faksem lub pocztą elektroniczną i poparty jest dowodem, że proponowany korespondent przyjmuje zatwierdzenie, o które wnioskowano.

Zainteresowane biuro przyznaje lub odmawia swojego zatwierdzenia w terminie trzech miesięcy od daty otrzymania wniosku oraz zawiadamia o swojej decyzji i o dacie jej wejścia w życie biuro, które przekazało wniosek, a także zainteresowanego korespondenta. W przypadku nieotrzymania odpowiedzi, zatwierdzenie uważa się za przyznane i staje się ono skuteczne z chwilą upływu tego terminu.

4. Korespondent rozpatruje, w imieniu biura, które go zatwierdziło oraz w imieniu ubezpieczyciela, który wnioskował o jego zatwierdzenie, wszelkie roszczenia zgodnie ze wszelkimi przepisami ustawowymi i wykonawczymi obowiązującymi w kraju wypadku odnoszącymi się do odpowiedzialności, odszkodowania dla stron poszkodowanych oraz obowiązkowych ubezpieczeń komunikacyjnych, wynikających z wypadków, które miały miejsce w tym kraju i obejmowały pojazdy ubezpieczone przez ubezpieczyciela, który wnioskował o zatwierdzenie korespondenta.

Jeżeli jakiegokolwiek przewidywane zaspokojenie roszczenia przekracza warunki lub ograniczenia obowiązujące na mocy prawa dotyczącego obowiązkowego ubezpieczenia komunikacyjnego od odpowiedzialności cywilnej stosowanego w kraju wypadku, o ile pokryte jest na mocy polisy ubezpieczeniowej, korespondent zobowiązany jest do przestrzegania przepisów określonych w art. 3 ust. 5.

5. Biuro, które przyznało swoje zatwierdzenie korespondentowi uważa go za wyłącznie właściwego do rozpatrywania i zaspokajania roszczeń w imieniu biura oraz w imieniu ubezpieczyciela, który wnioskował o jego zatwierdzenie. Biuro informuje strony poszkodowane o istniejącej właściwości oraz przesyła korespondentowi wszelkie zawiadomienia odnoszące się do takich roszczeń. Jednakże może ono, w dowolnym momencie i bez obowiązku uzasadniania swojej decyzji, przejść od korespondenta rozpatrywanie i zaspokojenie roszczenia.

6. Jeżeli, niezależnie od powodu, biuro, które przyznało zatwierdzenie jest zobowiązane do wypłacenia odszkodowania dla jakiegokolwiek strony poszkodowanej zamiast korespondenta, otrzymuje ono bezpośredni zwrot od biura, poprzez które został wysłany wniosek o zatwierdzenie, zgodnie z warunkami określonymi w art. 5.

7. Z zastrzeżeniem przepisów art. 4 ust. 4, korespondent ma zapewnioną dowolność uzgodnienia z ubezpieczycielem, który wnioskował o jego zatwierdzenie, warunków zwrotu kwot wypłaconych na rzecz stron poszkodowanych oraz metody obliczania jego opłat za rozpatrywanie, które to uzgodnienie, jednakże nie może być narzucone na rzecz żadnego biura.

Jeżeli korespondent nie może uzyskać zwrotu zaliczki, którą wypłacił zgodnie z warunkami określonymi w art. 4 ust. 4 w imieniu ubezpieczyciela, który wnioskował o jego zatwierdzenie, otrzymuje zwrot z biura, które go zatwierdziło. Ostatnie wspomniane biuro następnie otrzymuje zwrot z biura, którego członkiem jest zainteresowany ubezpieczyciel, zgodnie z warunkami określonymi w art. 5.

8. Jeżeli biuro zostaje poinformowane, że jeden z jego członków podjął decyzję o zwolnieniu korespondenta, niezwłocznie informuje ono o tym fakcie biuro, które przyznało zatwierdzenie. Ostatnie wspomniane biuro ma dowolność w ustaleniu daty, z którą jego zatwierdzenia przestanie być skuteczne.

Jeżeli biuro, które przyznało zatwierdzenie korespondentowi podejmuje decyzję o wycofaniu go lub zostaje poinformowane o tym, że korespondent życzy sobie wycofania jego zatwierdzenia, niezwłocznie informuje ono o tym fakcie biuro, które przekazało wniosek o zatwierdzenie korespondenta. Informuje ono również biuro o terminie faktycznego wycofania korespondenta lub o terminie, w którym jego zatwierdzenie przestanie być skuteczne.

Artykuł 5

Warunki zwrotu

1. Jeżeli biuro lub przedstawiciel, którego to biuro wyznaczyło do tych celów, zaspokoił wszelkie roszczenia powstałe w wyniku tego samego wypadku, wysła ono w nieprzekraczalnym terminie jednego roku od daty ostatniej dokonanej płatności na rzecz strony poszkodowanej, faksem lub pocztą elektroniczną do członka biura, które wydało Zieloną Kartę lub polisę ubezpieczeniową lub, jeżeli właściwe, do zainteresowanego biura żądanie zwrotu określające:

- 1.1. kwoty zapłacone jako odszkodowanie stronom poszkodowanym w drodze rozstrzygnięcia polubownego lub nakazu sądowego;
- 1.2. kwoty wypłacone na usługi zewnętrzne w zakresie rozpatrywania i zaspokajania każdego roszczenia oraz wszelkie koszty poniesione szczególnie w związku z postępowaniami sądowymi, które zostałyby poniesione w podobnych okolicznościach przez ubezpieczyciela mającego siedzibę w kraju wypadku;
- 1.3. prowizja za rozpatrzenie w celu pokrycia wszelkich innych opłat obliczonych według zasad zatwierdzonych przez Radę Biur.

Jeżeli roszczenia wynikające z tego samego wypadku zostają rozpatrzone bez wypłaty jakiegokolwiek odszkodowania, można żądać kwot przewidzianych w ust. 1 pkt 2 powyżej oraz minimalnej opłaty ustalonej przez Radę Biur zgodnie z ust. 1 pkt 3 powyżej.

2. Żądanie zwrotu precyzuje, że należne kwoty są płatne w kraju oraz w walucie krajowej beneficjenta, bez dodatkowych kosztów, w terminie dwóch miesięcy od daty żądania oraz że z chwilą upływu tego terminu, odsetki za zwłokę w wysokości 12 % w stosunku rocznym od kwoty należnej poczynawszy od daty żądania do daty otrzymania płatności przez bank beneficjenta stosuje się automatycznie.

Żądanie zwrotu może również precyzować, że kwoty wyrażone w walucie krajowej płatne są w euro, po urzędowym kursie wymiany aktualnym w kraju biura roszczenia w dniu żądania.

3. W żadnych okolicznościach, żądania zwrotu nie mogą zawierać opłat za kary, poręczenia finansowe lub inne kary finansowe nałożonych na ubezpieczonego, które nie są objęte ubezpieczeniem od odpowiedzialności cywilnej w związku z ruchem pojazdów mechanicznych w kraju wypadku.

4. Dokumenty uzupełniające, włączając obiektywny dowód, że odszkodowanie należne poszkodowanym stronom zostało zapłacone, zostaje wysłane niezwłocznie na żądanie, bez opóźnień w stosunku do zwrotu.

5. Możliwe jest żądanie zwrotu wszelkich kwot wymienionych w ust. 1 pkt 1 i 2 powyżej zgodnie z warunkami wymienionymi w niniejszym artykule, bez względu na to, czy biuro zaspokoilo wszystkie roszczenia wynikające z tego samego wypadku. Możliwe jest żądanie prowizji za rozpatrzenie, przewidzianej na mocy ust. 1 pkt 3 powyżej, jeżeli główna kwota, która jest przedmiotem zwrotu przekracza kwotę ustaloną przez Radę Biur.

6. Jeżeli, po spełnieniu żądania zwrotu, roszczenie zostaje ponownie zgłoszone lub przedstawione jest kolejne roszczenie powstałe w wyniku tego samego wypadku, różnica w prowizji za rozpatrzenie, jeżeli taka istnieje, jest obliczana zgodnie z przepisami obowiązującymi w chwili przedstawienia żądania zwrotu w odniesieniu do roszczenia ponownie zgłoszone lub kolejnego.

7. Jeżeli żadne roszczenie o odszkodowanie nie wynika z wypadku, nie można żądać prowizji za rozpatrzenie.

Artykuł 6

Obowiązek gwarancji

1. Każde biuro gwarantuje zwrot przez jego członków każdej kwoty żądanej zgodnie z przepisami art. 5 przez biuro kraju wypadku lub przez przedstawiciela, którego wyznaczyło do tych celów.

Jeżeli członek nie dokona płatności w terminie dwóch miesięcy określonych w art. 5, biuro, do którego należy członek samo dokona zwrotu zgodnie z warunkami opisanymi poniżej, po otrzymaniu wezwania do gwarancji ze strony biura kraju wypadku lub przez przedstawiciela, którego wyznaczyło ono do tych celów.

Biuro występujące jako poręczyciel dokonuje płatności w terminie jednego miesiąca. Z chwilą upływu tego terminu, odsetki za zwłokę w wysokości 12 % rocznie od kwoty należnej, liczone od daty żądania gwarancji do daty otrzymania płatności przez bank beneficjenta stosuje się automatycznie.

Wezwanie do gwarancji dokonywane jest za pośrednictwem faksu lub poczty elektronicznej w terminie 12 miesięcy od daty wysłania żądania zwrotu na mocy art. 5. Z chwilą upływu tego terminu oraz bez uszczerbku dla wszelkich odsetek za zwłokę, za które biuro może być odpowiedzialne, odpowiedzialność biura występującego jako poręczyciel jest ograniczona do kwoty roszczenia od jego członka powiększonej o dwunastomiesięczne odsetki obliczone w stosunku rocznym 12 %.

Wezwanie do gwarancji nie jest dopuszczalne, jeżeli jest dokonane w terminie przekraczającym dwa lata od wysłania żądania zwrotu.

2. Każde biuro gwarantuje, że jego członkowie zapewniają szkolenie korespondentów, o których zatwierdzenie wnioskowali, w zakresie zaspokajania roszczeń zgodnie z przepisami art. 4 ust. 4 akapit pierwszy powyżej oraz przesyłają do tych korespondentów lub do biura kraju wypadku wszelkie dokumenty dotyczące wszelkich powierzonych im roszczeń.

SEKCJA II

**SZCZEGÓLNE ZASADY REGULUJĄCE STOSUNKI UMOWNE POMIĘDZY BIURAMI OPARTE NA ZIE-
LONEJ KARCIE (PRZEPISY NIEOBOWIĄZKOWE)**

Przepisy niniejszej sekcji mają zastosowanie, jeżeli stosunki umowne pomiędzy biurami są oparte na Zielonej Karcie.

Artykuł 7

Wydawanie i dostarczanie Zielonych Kart

1. Każde biuro jest odpowiedzialne za drukowanie własnych Zielonych Kart lub upoważnia swoich członków do ich drukowania.

2. Każde biuro upoważnia swoich członków do wydawania Zielonych Kart osobom przez nich ubezpieczonym wyłącznie na pojazdy zarejestrowane w każdym kraju pozostającym w jego kompetencji.

3. Każdy członek może zostać upoważniony przez swoje biuro do wydawania Zielonych Kart osobom przez niego ubezpieczonym w każdym kraju, w którym nie istnieje żadne biuro, pod warunkiem że członek prowadzi w tym kraju działalność. Możliwość ta jest ograniczona do pojazdów zarejestrowanych w przedmiotowym kraju.

4. Wszystkie Zielone Karty uważane są za ważne przez co najmniej 15 dni od daty ich wydania. W przypadku gdy Zielona Karta została wydana na krótszy okres, biuro po zatwierdzeniu wydania Zielonej Karty gwarantuje pokrycie biuram w krajach, na które ważna jest Karta na okres 15 dni od daty początku jej ważności.

5. Jeżeli umowa podpisana między dwoma biurami została unieważniona na mocy art. 16 ust. 3 pkt 5, wszystkie Zielone Karty dostarczone w ich imieniu do wykorzystania na ich właściwych terytoriach stają się nieważne z chwilą wejścia w życie unieważnienia.

6. Jeżeli umowa została unieważniona lub zawieszona poprzez zastosowanie art. 16 ust. 3 pkt 6, pozostały okres ważności Zielonych Kart dostarczonych w imieniu zainteresowanych biur do wykorzystania na ich właściwych terytoriach ustalany jest przez Radę Biur.

Artykuł 8

Potwierdzenie ważności Zielonej Karty

Każdy wniosek o potwierdzenie ważności określonej Zielonej Karty przesłane faksem lub pocztą elektroniczną do biura przez biuro kraju wypadku lub przez każdego przedstawiciela wyznaczonego do tych celów, otrzymują ostateczną odpowiedź w terminie trzech miesięcy od daty złożenia wniosku. W przypadku braku odpowiedzi, po upływie tego terminu Zieloną Kartę uważa się za ważną.

Artykuł 9

Fałszywe, nielegalne lub bezprawnie zmienione Zielone Karty

Każda Zielona Karta przedstawiona w kraju, w którym jest ważna, sugerująca, że została wydana z upoważnienia biura jest gwarantowana przez to biuro, nawet, jeżeli jest fałszywa, nielegalna lub bezprawnie zmieniona.

Jednakże gwarancja biura nie ma zastosowania, w przypadku gdy Zielona Karta odnosi się do pojazdu, który nie jest legalnie zarejestrowany w kraju tego biura, z wyjątkiem okoliczności określonych w art. 7 ust. 3.

SEKCJA III

SZCZEGÓLNE ZASADY REGULUJĄCE STOSUNKI UMOWNE POMIĘDZY BIURAMI OPARTE NA DOMNIEMANYM OBJĘCIU UBEZPIECZENIEM (PRZEPISY NIEOBOWIĄZKOWE)

Przepisy niniejszej sekcji mają zastosowanie, jeżeli stosunki pomiędzy biurami są oparte na domniemanym objęciu ubezpieczeniem, z pewnymi wyjątkami.

Artykuł 10

Obowiązki biur

Biura, do których stosuje się przepisy niniejszej sekcji gwarantują, na zasadzie pełnej wzajemności, zwrot wszelkich kwot płatnych na mocy niniejszych przepisów powstałych w wyniku każdego wypadku, w który uczestniczył pojazd mający stałe miejsce postoju na terytorium państwa pozostającego w kompetencji każdego z tych biur, niezależnie od tego, czy pojazd jest ubezpieczony.

Artykuł 11

Pojęcie stałego miejsca postoju

1. Terytorium Państwa, na którym pojazd ma stałe miejsce postoju jest ustalone na podstawie któregośkolwiek z następujących kryteriów:

- 1.1. terytorium państwa, którego tablicę rejestracyjną nosi dany pojazd;
- 1.2. jeżeli nie jest wymagana rejestracja dla danego typu pojazdu, lecz pojazd nosi tablicę ubezpieczeniową, lub znak odróżniający analogiczny do tablicy rejestracyjnej, terytorium państwa, w którym wydano tablicę ubezpieczeniową lub znak;
- 1.3. jeżeli nie jest wymagana tablica rejestracyjna, tablica ubezpieczeniowa, ani znak odróżniający dla niektórych typów pojazdów, terytorium państwa, w którym osoba sprawująca nadzór nad pojazdem ma stałe miejsce zamieszkania.

2. Jeżeli pojazd, w stosunku do którego wymagana jest tablica rejestracyjna, nie posiada żadnej tablicy lub tablic dla niego legalnie wydanych brał udział w wypadku, terytorium, na którym zdarzył się wypadek, do celów zaspokojenia każdego wynikającego roszczenia, uznane jest za terytorium stałego miejsca postoju.

Artykuł 12

Wyłączenia

Przepisy niniejszego Załącznika nie mają zastosowania do:

1. pojazdów zarejestrowanych w krajach innych niż kraje biur podlegających przepisom niniejszej sekcji i dla których Zielona Karta została dostarczona przez członka któregośkolwiek z tych biur. W przypadku wypadku, w którym uczestniczył pojazd, dla którego Zielona Karta została wydana, zainteresowane biura działają zgodnie z zasadami wymienionymi w sekcji II;
2. pojazdów należących do niektórych osób, jeżeli państwo, w którym są zarejestrowane wyznaczyły w innych państwach władzę lub organ odpowiedzialny za odszkodowanie dla poszkodowanych stron zgodnie z warunkami powszechnie obowiązującymi w kraju wypadku;
3. pewnych typów pojazdów lub pewnych pojazdów noszących specjalną tablicę, jeżeli ich użytkowanie w ruchu międzynarodowym jest uzależnione na mocy prawa odwiedzanego kraju od posiadania ważnej Zielonej Karty lub granicznej polisy ubezpieczeniowej.

Wykaz pojazdów określonych w ust. 2 i 3 oraz wykaz władz lub organów wyznaczonych w pozostałych krajach jest sporządzany przez każde Państwo i przekazane Radzie Biur przez biuro tego państwa.

Artykuł 13

Potwierdzenie terytorium, na którym pojazd ma stałe miejsce postoju

Na wszelkie wnioski o potwierdzenie terytorium, na którym pojazd ma stałe miejsce postoju, przesłane faksem lub pocztą elektroniczną do biura przez biuro kraju wypadku lub przez każdego przedstawiciela wyznaczonego do tych celów ostateczna odpowiedź jest przekazywana w terminie trzech miesięcy od daty złożenia wniosku. W przypadku braku takiej odpowiedzi, po upływie tego terminu, uważa się za potwierdzone, że pojazd ma stałe miejsce postoju na terytorium tego biura.

Artykuł 14**Okres obowiązywania gwarancji**

Biura mogą ograniczyć okres obowiązywania gwarancji, którą przewidują na mocy art. 10 w odniesieniu do:

1. pojazdów z tymczasowymi tablicami rejestracyjnymi, których wzór został uprzednio przekazany Radzie Biur. W takich przypadkach, okres obowiązywania gwarancji wynosi 12 miesięcy od daty wygaśnięcia ważności oznaczonej na tablicy;
2. jakiegokolwiek innego pojazdu objętego zakresem warunków wzajemnych umów podpisanych z innymi biurami i przekazanych Radzie Biur.

Artykuł 15**Jednostronne stosowanie gwarancji opartej na domniemanym objęciu ubezpieczeniem**

Z zastrzeżeniem odmiennych przepisów prawa, biura mogą umówić się w sprawie każdego jednostronnego zastosowania niniejszej sekcji w kontekście ich stosunków dwustronnych.

SEKCJA IV**ZASADY REGULUJĄCE UMOWY ZAWARTE MIĘDZY KRAJOWYMI BIURAMI UBEZPIECZENIOWYMI (PRZEPISY BEZWZGLĘDNIE OBOWIĄZUJĄCE)****Artykuł 16****Umowy dwustronne – warunki**

1. Biura mogą zawierać między sobą umowy dwustronne, na mocy których zobowiązują się w kontekście swych stosunków wzajemnych do przestrzegania przepisów bezwzględnie obowiązujących niniejszych przepisów wewnętrznych, a także nieobowiązkowych przepisów określonych w niniejszym dokumencie.
2. Takie umowy podpisywane są w trzech egzemplarzach przez umawiające się biura, z których każde otrzymuje jeden egzemplarz. Trzeci egzemplarz przesyłany jest do Rady Biur, która, po konsultacji z zainteresowanymi stronami, informuje je o dacie rozpoczęcia obowiązywania ich umowy.
3. Takie umowy zawierają klauzule przewidujące:
 - 3.1. identyfikację umawiających się biur, z uwagą o ich statusie członków Rady Biur oraz o terytoriach pozostających w ich kompetencji;
 - 3.2. ich zobowiązanie do przestrzegania przepisów bezwzględnie obowiązujących niniejszych przepisów wewnętrznych;
 - 3.3. ich zobowiązanie do przestrzegania dwustronnie wybranych i uzgodnionych przepisów nieobowiązkowych;
 - 3.4. wzajemne upoważnienia przyznane przez te biura, w imieniu własnym oraz w imieniu ich członków, do zaspokajania roszczeń polubownie lub do przyjęcia trybu jakiegokolwiek postępowania pozasądowego lub sądowego mającego prowadzić do wypłacenia odszkodowania wynikającego z każdego wypadku w zakresie i celu niniejszych przepisów wewnętrznych;
 - 3.5. nieograniczony okres obowiązywania umowy, z zastrzeżeniem prawa każdego umawiającego się biura do rozwiązania jej z zachowaniem dwunastomiesięcznego okresu wypowiedzenia z równoczesnym zawiadomieniem o tym drugiej strony i Rady Biur;
 - 3.6. automatyczne unieważnienie lub zawieszenie stosowania umowy, jeżeli którekolwiek z umawiających się biur przestanie być członkiem Rady Biur lub gdy jego członkostwo zostanie zawieszone.
4. Wzór tej umowy został dodany (załącznik III).

Artykuł 17**Wyjątek**

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 16, biura Państw Członkowskich Europejskiego Obszaru Gospodarczego, zgodnie z art. 2 dyrektywy 72/166/EWG z dnia 24 kwietnia 1972 r. okazują swoją wzajemną zgodę wobec niniejszych przepisów wewnętrznych poprzez umowę wielostronną, której data rozpoczęcia obowiązywania jest ustalana przez Komisję Unii Europejskiej we współpracy z radą biur.
2. Biura w państwach nienależących do Europejskiego Obszaru Gospodarczego mogą przystąpić do tej wielostronnej umowy poprzez uznanie warunków ustalonych przez właściwy komitet, jak potwierdzono w konstytucji Rady Biur.

SEKCJA V

PROCEDURA ZMIANY PRZEPISÓW WEWNĘTRZNYCH (PRZEPISY BEZWZGLĘDnie OBOWIĄZUJĄCE)*Artykuł 18***Procedura**

1. Wszelkie zmiany niniejszych przepisów wewnętrznych objęte są zakresem wyłącznej kompetencji zgromadzenia ogólnego Rady Biur.
2. Na zasadzie odstępstwa od powyższego:
 - a) wszelkie zmiany przepisów wymienionych w sekcji III objęte są zakresem wyłącznej kompetencji komitetu, jak potwierdzono w konstytucji Rady Biur. Przepisy te są wiążące dla biur, które nie będąc członkami tego komitetu, wybrały stosowanie sekcji III w ich stosunkach umownych z innymi biurami; oraz
 - b) wszelkie zmiany art. 4.2 objęte są zakresem wyłącznej kompetencji biur Europejskiego Obszaru Gospodarczego.

SEKCJA VI

POSTĘPOWANIE ARBITRAŻOWE (PRZEPISY BEZWZGLĘDnie OBOWIĄZUJĄCE)*Artykuł 19***Klauzula arbitrażowa**

Wszelkie spory wynikające z niniejszych przepisów wewnętrznych lub z nimi związane, rozstrzygane są w drodze postępowania arbitrażowego zgodnie z zasadami postępowania arbitrażowego UNCITRAL (Komisja Narodów Zjednoczonych ds. Międzynarodowego Prawa Handlowego) obecnie obowiązującego.

Rada Biur decyduje o opłatach arbitrów i wymagalnych kosztach.

Odpowiedzialny za nominację arbitrów jest przewodniczący Rady Biur lub, jeżeli nie jest to możliwe, przewodniczącego Komitetu ds. Nominacji.

Sąd arbitrażowy składa się z trzech arbitrów.

Postępowania arbitrażowe jest prowadzone w języku angielskim i francuskim.

SEKCJA VII

WEJŚCIE W ŻYCIE (PRZEPIS BEZWZGLĘDnie OBOWIĄZUJĄCY)*Artykuł 20***Wejście w życie**

Niniejsze przepisy wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2003 r. Z tym dniem zastępują one jednolite umowy i wielostronną umowę gwarancyjną, podpisane między biurami.

ZAŁĄCZNIKI

Załącznik I: Zalecenie nr 5

Załącznik II: dyrektywa z dnia 24 kwietnia 1972 r. (72/166/EWG)

Załącznik III: Wzór umowy między biurami

Biuro

Członek Rady Biur

oraz

Biuro

Członek Rady Biur

Niniejszym zobowiązują się do przestrzegania przepisów bezwzględnie obowiązujących przepisów wewnętrznych przyjętych przez zgromadzenie ogólne Rady Biur w dniu 30 maja 2002 r., jak również do przestrzegania przepisów nieobowiązkowych sekcji Niniejsze zobowiązanie stosuje się również do wszystkich kolejnych zmian wyżej wymienionych przepisów wewnętrznych.

Niniejszym przyznają wzajemne upoważnienie do przyjęcia trybu postępowania sądowego lub pozasądowego, mogącego doprowadzić do wypłaty odszkodowania lub do polubownego zaspokojenia roszczeń powstałych w wyniku wypadków w kontekście przepisów wewnętrznych.

Niniejsza umowa została zawarta na czas nieokreślony. Jednakże każdy sygnatariusz może rozwiązać umowę z zachowaniem dwunastomiesięcznego okresu wypowiedzenia. Zawiadomienie o wypowiedzeniu umowy przekazywane jest równocześnie drugiej Stronie umowy oraz sekretarzowi generalnemu Rady Biur.

Postanawia się dalej, że niniejsza umowa zostaje automatycznie rozwiązana lub zawieszona, jeżeli którykolwiek z sygnatariuszy przestanie być członkiem Rady lub jego członkostwo zostanie zawieszone.

Data wejścia w życie niniejszej umowy zostanie przekazana sygnatariuszom przez sekretarza generalnego Rady Biur po otrzymaniu egzemplarza podpisanego przez obydwie Strony.

DODATEK 2

WYKAZ ODSTĘPSTW

AUSTRIA

Pojazdy z tymczasowymi tablicami rejestracyjnymi uczestniczące w wypadkach, które wydarzyły się w okresie 12 miesięcy od daty upływu terminu umieszczonej na tymczasowych tablicach rejestracyjnych.

BELGIA

Pojazdy z tymczasowymi tablicami rejestracyjnymi uczestniczące w wypadkach, które wydarzyły się w okresie 12 miesięcy od daty upływu terminu umieszczonej na tymczasowych tablicach rejestracyjnych.

SZWAJCARIA (oraz LIECHTENSTEIN)

Pojazdy z tymczasowymi tablicami rejestracyjnymi uczestniczące w wypadkach, które wydarzyły się w okresie 12 miesięcy od daty upływu terminu umieszczonej na tymczasowych tablicach rejestracyjnych.

CYPR

1. Pojazdy z tymczasowymi tablicami rejestracyjnymi uczestniczące w wypadkach, które wydarzyły się w okresie 12 miesięcy od daty upływu terminu umieszczonej na tymczasowych tablicach rejestracyjnych.
2. Pojazdy należące do sił zbrojnych oraz innego personelu wojskowego i cywilnego regulowanemu postanowieniami umów międzynarodowych.

REPUBLIKA CZEKA

Pojazdy z tymczasowymi tablicami rejestracyjnymi uczestniczące w wypadkach, które wydarzyły się w okresie 12 miesięcy od daty upływu terminu umieszczonej na tymczasowych tablicach rejestracyjnych.

NIEMCY

1. Pojazdy z tymczasowymi tablicami rejestracyjnymi uczestniczące w wypadkach, które wydarzyły się w okresie 12 miesięcy od daty upływu terminu umieszczonej na tymczasowych tablicach rejestracyjnych.
2. Pojazdy wojskowe z zastrzeżeniem postanowień umów międzynarodowych.

DANIA (oraz WYSPY OWOCZE)

1. Pojazdy z tymczasowymi tablicami rejestracyjnymi uczestniczące w wypadkach, które wydarzyły się w okresie 12 miesięcy od daty upływu terminu umieszczonej na tymczasowych tablicach rejestracyjnych.
2. Pojazdy wojskowe podlegające przepisom umów międzynarodowych.

FRANCJA (oraz MONAKO)

Pojazdy wojskowe z zastrzeżeniem postanowień umów międzynarodowych.

FINLANDIA

Pojazdy z tymczasowymi tablicami rejestracyjnymi uczestniczące w wypadkach, które wydarzyły się w okresie 12 miesięcy od daty upływu terminu umieszczonej na tymczasowych tablicach rejestracyjnych.

ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO WIELKIEJ BRYTANII I IRLANDII PÓŁNOCNEJ (ORAZ WYSPY NORMANDZKIE, GIBALTAR I WYSPA MAN)

Pojazdy NATO z zastrzeżeniem postanowień Konwencji londyńskiej z dnia 19 czerwca 1951 r. oraz Protokołu paryskiego z dnia 28 sierpnia 1952 r.

GRECJA

1. Pojazdy z tymczasowymi tablicami rejestracyjnymi uczestniczące w wypadkach, które wydarzyły się w okresie 12 miesięcy od daty upływu terminu umieszczonej na tymczasowych tablicach rejestracyjnych. (Skuteczne w odniesieniu do wypadków, które wydarzyły się od dnia 1 października 1993 r. włącznie).
2. Pojazdy należące do organizacji międzyrządowych (Zielone tablice – noszące litery „CD” oraz „ΔΣ” z następującym po nich numerem rejestracyjnym).

3. Pojazdy należące do sił zbrojnych oraz personelu wojskowego i cywilnego NATO (żółte tablice – noszące litery „EA” z następującym po nich numerem rejestracyjnym).
4. Pojazdy należące do greckich sił zbrojnych (tablice noszące litery „EE”).
5. Pojazdy należące do Połączonych Sił Zbrojnych NATO w Grecji (tablice noszące litery „AFG”).
6. Pojazdy noszące tablice testowe (białe tablice – noszące litery „ΔOK” z następującymi po nich czterema cyframi numeru rejestracyjnego).

WĘGRY

Pojazdy z tymczasowymi tablicami rejestracyjnymi uczestniczące w wypadkach, które wydarzyły się w okresie 12 miesięcy od daty upływu terminu umieszczonej na tymczasowych tablicach rejestracyjnych.

WŁOCHY (oraz REPUBLIKA SAN MARINO i PAŃSTWO WATYKAN)

1. Pojazdy z tymczasowymi tablicami rejestracyjnymi uczestniczące w wypadkach, które wydarzyły się w okresie 12 miesięcy od daty upływu terminu umieszczonej na tymczasowych tablicach rejestracyjnych.
2. Pojazdy należące do sił zbrojnych oraz innego personelu wojskowego i cywilnego podlegające postanowieniom umów międzynarodowych (jak, na przykład, tablica „AFI” oraz organizacji międzynarodowych, takich jak NATO).
3. Pojazdy bez tablic rejestracyjnych (w szczególności motorowery).
4. Maszyny rolnicze (takie, jak ciągniki rolnicze, ich przyczepy oraz wszelkie inne pojazdy przeznaczone szczególnie do prac rolniczych).

IRLANDIA

Pojazdy z tymczasowymi tablicami rejestracyjnymi uczestniczące w wypadkach, które wydarzyły się w okresie 12 miesięcy od daty upływu terminu umieszczonej na tymczasowych tablicach rejestracyjnych.

ISLANDIA

Pojazdy z tymczasowymi tablicami rejestracyjnymi uczestniczące w wypadkach, które wydarzyły się w okresie 12 miesięcy od daty upływu terminu umieszczonej na tymczasowych tablicach rejestracyjnych.

LUKSEMBURG

Pojazdy z tymczasowymi tablicami rejestracyjnymi uczestniczące w wypadkach, które wydarzyły się w okresie 12 miesięcy od daty upływu terminu umieszczonej na tymczasowych tablicach rejestracyjnych.

NORWEGIA

Pojazdy z tymczasowymi tablicami rejestracyjnymi uczestniczące w wypadkach, które wydarzyły się w okresie 12 miesięcy od daty upływu terminu umieszczonej na tymczasowych tablicach rejestracyjnych.

NIDERLANDY

1. Pojazdy z tymczasowymi tablicami rejestracyjnymi uczestniczące w wypadkach, które wydarzyły się w okresie 12 miesięcy od daty upływu terminu umieszczonej na tymczasowych tablicach rejestracyjnych. (Skuteczne w odniesieniu do wypadków, które wydarzyły się od dnia 1 października 1993 r. włącznie).
2. Prywatne pojazdy należące do niderlandzkiego personelu wojskowego i ich rodzin stacjonujących w Niemczech.
3. Pojazdy należące do niemieckiego personelu wojskowego stacjonującego w Niderlandach.
4. Pojazdy należące do osób przydzielonych do Kwatery Głównej Połączonych Sił Zbrojnych Europy Środkowej.
5. Pojazdy techniczne sił zbrojnych NATO.

PORTUGALIA

1. Maszyny rolnicze i zmotoryzowany sprzęt mechaniczny, dla których nie są wymagane tablice rejestracyjne na mocy prawa portugalskiego.
2. Pojazdy należące do państw trzecich oraz do organizacji międzynarodowych, których Państwem Członkowskim jest Portugalia: (białe tablice – czerwone cyfry, poprzedzone literami „CD” lub „FM”).
3. Pojazdy należące do państwa portugalskiego – (czarne tablice – białe cyfry, poprzedzone literami „AM”, „AP”, „EP”, „ME”, „MG” lub „MX”, według właściwego rządowego organu administracyjnego).

SZWECJA

Pojazdy z tymczasowymi tablicami rejestracyjnymi uczestniczące w wypadkach, które wydarzyły się w okresie 12 miesięcy od daty upływu terminu umieszczonej na tymczasowych tablicach rejestracyjnych.

SŁOWACJA

Pojazdy z tymczasowymi tablicami rejestracyjnymi uczestniczące w wypadkach, które wydarzyły się w okresie 12 miesięcy od daty upływu terminu umieszczonej na tymczasowych tablicach rejestracyjnych.

SŁOWENIA

Pojazdy z tymczasowymi tablicami rejestracyjnymi uczestniczące w wypadkach, które wydarzyły się w okresie 12 miesięcy od daty upływu terminu umieszczonej na tymczasowych tablicach rejestracyjnych.

DODATEK 3

KLAUZULE ZAWIESZAJĄCE**FRANCJA**

Przepis w art. 11 ust. 2 przepisów wewnętrznych nie ma zastosowania do Bureau Central Français do czasu wprowadzenia zmian we francuskich przepisach wykonawczych w celu zapewnienia zgodności lub do czasu podpisania umowy umożliwiającej jego stosowanie.

WŁOCHY

Przepis w art. 11 ust. 2 przepisów wewnętrznych nie ma zastosowania do Ufficio Centrale Italiano (UCI) do czasu wprowadzenia zmian w przepisach wykonawczych stosowanych w tym kraju, zgodnie z obowiązującym prawem Wspólnoty Europejskiej, w celu zapewnienia zgodności.

PORTUGALIA

Przepis w art. 11 ust. 2 przepisów wewnętrznych nie ma zastosowania do Gabinete Português de Carta Verde do czasu wprowadzenia zmian w przepisach wykonawczych stosowanych w tym kraju, zgodnie z obowiązującym prawem Wspólnoty Europejskiej, w celu zapewnienia zgodności.

SZWAJCARIA

Przepis w art. 11 ust. 2 przepisów wewnętrznych nie ma zastosowania do Swiss National Bureau of Insurance do czasu wprowadzenia zmian w przepisach wykonawczych stosowanych w tym kraju, zgodnie z obowiązującym prawem Wspólnoty Europejskiej, w celu zapewnienia zgodności.
